

CSONTOS MÁRTA

TESTVÉRBOLYGÓ

*Eszembe jutottál a mindennapi
összevisszaságban; – a világtérből
nem tud kiszakadni a harag.*

*Most szélcsend van, kifogyott
a szufla az égi mérőpohárból,
mozdulatlanok a fák, nincs lendület,
semmibe néznek az esőáztatta virágfejek.*

*Te ott állsz a belső végtelen
kapujában, de nem tudod értelmezni
az ajtóra vésett betűket. Próbálsz
átnézni más dimenziókba, hogy a forma-
bontott kontúrok mentén bepillantass
a felszakított folyosókba.*

*Én meg átültettem magam egy másik,
megtisztított területre, oda, ahol
a fonnyadt dália hosszas agonizálás
után újra a Napba nézhet.*

*Egészen elhagyatottnak éreztem
magam, megütött korábban egy
testvérbolygó, ott a kapu előtt közvetlenül,
mert a kalandvágy lelökte pályájáról,
s Szörnyeteggé nőtt.*

*Félelemből és gyávaságból hatalmas
ütést mért arcomra, s ez volt a legjobb
űrűgy, hogy területet váltsak, s visszavonuljak
oda, ahova nem száll be a megvadult
galaxisok pora.*

*Most hátra került az elölnézet,
megtörtént az arcrongálás, csak a
demitizált szeretet maradt, – semmi más.*

CSAPDÁBAN

az ismétlések benne vannak a képletben
amit matematikailag sem lehetséges feloldani
mert át kéne születni valaki másba...

(Finta Éva: Sorsképletek)

*Valami közös minden létezésben,
szokások igájában fojt a muszáj;
nem a te hibád, nem tehetsz róla,
képletbe zártad magad – önkínzásra.
Ébredés és álomba zuhanás között
azt hiszed, feltörik minden burok,
felszabadul a csonthéjú elhatározás,
elméd zsilipjeit megnyitja a változás.
Él benned a tudat, hogy erős vagy
a gyengék között, felkészítéd magad,
s a végtelen tükrébe nézve, belesimulsz
a halhatatlanságba.
Mindig más válaszra vársz, nem veszed
észre, rosszul kérdezel, minden átrendezési
kísérletben megmarad az eredeti sorrend.
Mindig más virágot ígér a tavasz,
a kezdedben mégis nem marad más; csak a gaz.
Már beléd nőttek az ismétlések, működik
az összeköttetés, s te sírva szakítanád
szét a szálakat, felszabadítanád a
csapdába rekedt szabadságot,
átrendeznéd a területet.
Végül belátod, csak az lehetsz mindig, aki
voltál, beleszülettél önmagadba,
nincs metamorfózis, egó-magodba zárulsz,
neked újjászületni nem lehet, át kell
élned ugyanazt, mint a sárba taposott,
teremtésből kizárt faleveleknek.*

HA LENNE VÁLASZTÁSOM

*Felszúrt csillagokkal bábozik
a Nagy Mutatványos,
a csend illata lebeg színpadán.
Elmúlt a vad meleg, a szél
tépett lepedője most pihen
a lombokon – az ásító éjszakában
nekem sincs mit mondanom.*

*Ha lenne választásom megint;
lázadás, kín, győzelem, szerelem,
ha lenne a lendületben új
kapaszkodás – vajon mit látna
a messzenéző tekintet, lenne-e
ereje a hangnak, lenne-e ereje
hidat verni a hegyek túloldalán?*

*Valami inspirációt várok, már
nem tudom, mi marad, ha ellobban
a láng a hetvenen; lesz-e új út,
vagy átléphetetlen torlaszok várnak,
s a hideg árnyékokból majd a
múlékonyosság kizuhan.*

*Itt tündérkedek a kísérletben,
kevergetem a szavakat,
égnek bennem a forró vegyületek,
s végül szótlanságba álmodott
kiáltásba öntöm a megkínzott betűket.*